

Kármeliták a vérpadon

2024 július 17. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

A keresztényeknek ma sincs hova hátrálniuk!

Az állami terror a jakobinus diktatúra alatt vált a hatalomgyakorlás legfőbb eszközévé.

A Forradalom tere. A kármeliták leszállnak a kivégzésekhez szállító járműre a vérpad lábánál. A sűrű tömeg első sorában megpillantjuk a papot frígiai sapkában, aki eluttogja a feloldozás ígését, lopva keresztet vet, majd gyorsan eltűnik. A nővérek a Salve Regina-t (Üdvözlégy, Királynő kezdetű Mária-himnusz), majd a Veni Creator Spiritust (Jöjj el, teremtet Szentlélek, pünkösdi himnusz) éneklik. Hangjuk nagyon tiszta és erős. A tömeg – szokásától eltérően – megrendülten hallgat. Csak a vérpad lába látszik, ahová a nővérek egyenként, folyamatosan énekelve fellépnek. Amint eltűnnek, a kórus egyre halkul. Már csak két hang szól, már csak egy. Ebben a pillanatban a nagy tér másik sarkából felcsendül egy új hang, amely tisztább és még határozottabb, mint a többi volt. Az elűtött szétváltó tömegen át a vérpadig lépdél, arcán nyoma sincs a félelemnek. A vérpadon elvesztjük szemünk elől. Kisvártatva elnémul az új hangja is...

Ezzel a filmszerű jelenettel zárul Georges Bernanos, az 1948-ban elhunyt nagy francia (katolikus és királypárti) regényíró és esszéista utolsó, drámai műve, a Kármeliták párbeszédei (magyar fordításban: A Kármel napja).

A dráma hiteles történelmi eseményt dolgoz fel: a compïègne-i karmelita kolostor tizenhat apácájának mártírhalálát a jakobinus diktatúra idején. A kivégzés pontosan kétszázharminc évvel ezelőtt, 1794. július 17-én történt, a Robespierre-i rémuralom végnapjaiban.

Az állami terror nem a jakobinus diktatúrával kezdődött, de ekkor vált a hatalomgyakorlás legfőbb eszközévé. Mintegy félmillió embert bebörtönöztek, több tízezer embert végeztek ki bírósági ítélet alapján vagy anélkül.

Bár akadtak még Robespierre-nél is kegyetlenebbek a „nagy” francia forradalom vezetői között, a kegyetlenség teoretikus igazolásában azonban senki nem múlta felül.

A politikai erkölcs elveire a konventben 1794. február 5-én tartott beszédében kifejtette, hogy a forradalom idején a népi kormányzat erejét egyszerre alkotja az erény és a terror, mert a terror nélkül az erény tehetetlen.

A terror nem egyéb, mint a gyors, szigorú, hajthatatlan igazságszolgáltatás...

továbbá:

A forradalom kormánya a szabadság despotizmusa a zsarnoksággal szemben.

A terror 1794 júniusában hágott a tetőpontjára, miután Robespierre a Nemzeti Konvent elnökeként olyan törvényt fogadtatott el, amely lehetővé tette bármely cselekedet büntetési nyilvánítását. Megszüntették az előzetes vizsgálatot, kimondták, hogy az ítélethez elegendő az „erkölcsi bizonyítékok”, védelemről szó sem esett, a bírónak nem volt kötelessé tanúkat meghallgatniuk, s kizárólag felmentő vagy halálos ítéletet hozhattak. Június-júliusban több embert végeztek ki Párizsban, mint a megelőző tizenhárom hónap során.

Mik voltak a tizenhat lefejezett apáca bünei? „Forradalomellenes titkos összejöveteleket tartottak, levelezést folytattak vallási fanatikussal, szabadságellenes iratokat rejtegettek.” Az igazi okot azonban Bernanos drámájában világosan megjelöli. Egyfelől a kolostor plébánosa kijelenti a forradalmárokról:

Az arisztokratáktól csak félnék, de mi vagyunk azok, akiket gyölkölnek.

Másfelől a helyi törvényhatóság házkutatást végző biztosa a kolostor alperjelnyével, Mária anyával vitatkozva megfenyegeti:

Amíg csak léteznek olyan teremtmények, mint Ön, addig nem terem üdvösség a hazafiak számára.

S hozzáteszi:

A szabadság ellenségei számára nincs szabadság.

Ezt így indokolja meg: „Mire is lenne jó, hogy elfoglaltuk a Bastille-t, ha a Nemzet megtérné magában azt a többi kis bastille-t, mint ez is itt ni, mely ezerszer förtelmesebb a másiknál, hiszen itt nem a zsarnokság, hanem a babona és a hazugság oltárán áldoznak nap mint nap ártatlan lelkeket. Igen, ez a ház egy Bastille, és mi le fogjuk rombolni ezt a rejtekhelyet.” Erre Mária anya így felel:

Kérem, ne feledjék, hogy ez esetben minket is ki kell irtaniuk az utolsó szálig. Mert ahol Szent Teréznek csak egy

leánya is él, ott áll még a Kármel.

Miután 1792. szeptember 14-én, a Szent Kereszt felmagasztalásának ünnepén kiűzték őket kolostorukból (amit a „hazafiak” természetesen kiraboltak), Compiègne lakói befogadták a nővéreket. A forradalmi terrorral szembekerülve felajánlották magukat Istennek, hogy „helyreálljon az Egyházban és az államban a béke, amit Isten Fia hozott a világba”. A vértanúsági fogadalmat naponta megújították, s civil öltözetben is folytatták tiltott közösségi életüket. A keresztényüldöz? terrorgépezet 1794 júniusában csapott le rájuk, és az Istenhez, a kármelita hivatásukhoz és a királyhoz való hűségük miatt a forradalmi törvényszék július 17-én halálra ítélte őket.

„Mi legyünk a forradalom utolsó áldozatai” – írta egyikük a kollektív kivégzés előtt. Tény, hogy a mindhalálig hű kármelita nővérek mártírhalála után tíz nappal letartóztatták, másnap pedig – bírósági ítélet nélkül – lefejezték Robespierre-t és társait. Ezzel véget ért a Nagy Terror, egyúttal a jakobinus diktatúra,

amelynek utolsó heteiben „úgy hulltak a fejek, mint a cserépdarabok”. De amelynek ideológiai és politikai örökösei – a marxistáktól és bolsevikoktól a mai szélsőbaloldali (antifa, anarchista, neokommunista és egyéb) terroristákig semmit sem tanultak és semmit nem felejtettek. Ezért a keresztényeknek ma sincs hova hátrálniuk!

Faggyas Sándor - www.magyarnemzet.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD
A trianoni gyaláztatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden magyarnak látnia kell”

Ajánló